

De **Voorzitter**: Door het lid Mik wordt de volgende motie voorgesteld:

De Kamer,

gehoord de beraadslaging;

van mening, dat een samenhangend jeugdwelzijnsbeleid wordt belemmerd doordat de gebiedsindeling van de Raden voor de Kinderbescherming is gekoppeld aan de arrondissementen van de Rechtbank, welke indeling niet altijd overeenstemt met de regionale organisatie van andere vormen van dienstverlening binnen het jeugdwelzijnsbeleid;

overwegende, dat het zeer gewenst is, dat instellingen werkzaam op verwante terreinen in de regio zoveel mogelijk volgens dezelfde gebiedsindelingscriteria worden georganiseerd;

verzoekt de regering, ten aanzien van de Raden voor de Kinderbescherming vóór de indiening van de begroting in 1986 met voorstellen te komen, waarbij de functionele gebiedsindeling van de Raden voor de Kinderbescherming méér overeenstemt met die van de rest van de organisaties werkzaam in het veld van het jeugdwelzijnsbeleid, en gaat over tot de orde van de dag.

Deze motie krijgt nr. 15 (18122).

De heer **Mik** (D'66): Mevrouw de Voorzitter! Wij zijn verder van mening dat de raad genuanceerd, multidisciplinair en flexibel moet werken om zo haar taak ten aanzien van de meest kwetsbare minderjarigen waar te kunnen maken. De raad heeft taken waar het particulier initiatief het laat afweten, soms in uitvoerende zin, maar vooral signalerend, ook ten aanzien van factoren in de maatschappij die het welzijn van jongeren bedreigen.

Daarom ook verdient het aanbeveling de raad op te nemen onder de regionale voorzieningen, met de nadruk op decentrale verbondenheid boven centrale sturing. Wat is de mening van de staatssecretaris dienaangaande? Wat vindt zij van de suggestie van het WIJN ten aanzien van de verplichting om in het jaarverslag aan te geven welke factoren mede ten grondslag lagen aan de problemen waarmee de raad werd geconfronteerd?

Vervolgens wil ik de vraag aan de orde stellen of gezinsonderzoeken bij adoptie wel zo vanzelfspreken door de raad dienen te geschieden. Ik zet

daarbij enkele vraagtekens. Is de raad hiertoe voldoende geëquipeerd? Kan een extramurale multi-disciplinaire instantie dit niet beter op zich nemen? Kwantitatief – de wachttijden zijn enorm – en kwalitatief: is een multi-disciplinair team niet noodzakelijk in deze gevallen al was het maar screening van de gevallen in werkbesprekingen?

De raden voor de kindbescherming fungeren in een uiterst moeilijk gebied. Zij krijgen te maken met ouders in crisis-situaties en vaak met zeer bedreigde minderjarigen. De hulpverlenersrol in volle omvang kan en mag niet worden vervuld. Toch moeten de interventies goed anticiperen op het eventueel komende hulpverleningsproces en steeds moeten grenzen ten aanzien van de eigen taak worden getrokken. Dat vraagt, grote ervaring en deskundigheid.

Vroeger zei men dan: 'Love is not enough'. Dat geldt hierbij bepaald. Ook geldt echter in volle omvang: – nu zeg ik het The Beatles na – 'All you need is love'. Moge de overheid de randvoorwaarden dan in volle omvang willen blijven scheppen om deze noodzakelijkheden zoveel mogelijk ook de kans te bieden werkelijkheid te worden.

De heer **Van der Vlies** (SGP): Mevrouw de Voorzitter! In ons land hebben wij te maken met een verschuivend normbesef. Hier en daar wordt steeds uitdrukkelijker structureel gebrek aan normbesef signaleerd als voedingsbodem voor allerlei ontwrichtingsverschijnselen. Ik denk hierbij aan de echtscheidingsproblematieken, de huwelijksmoeilijkheden en de invloeden daarvan op de sfeer van de thuissituatie. Zo legt een aan enkele kamerleden vrijdag jongstleden bij een werkbezoek te Heerlen aangeboden sociogram daarvan getuigenis af.

Mijn fractie heeft daar altijd al de vinger bij gelegd. De effecten ervan in de samenleving nemen helaas toe. Wezenlijke waarden en normen kunnen niet ongestraft worden losgelaten. Terugkeer tot de heilzame onderhouding van Gods geboden is geboden en daaraan zal zegen verbonden zijn, onder andere omdat daardoor beter zicht zal ontstaan op een perspectief zal rijzen voor goede onderlinge verhoudingen tussen ouders en kinderen. Overigens erkennen wij dat er helaas ontsporingen en conflicten zijn, zijn geweest en

naar alle waarschijnlijkheid ook zullen blijven.

Mijn fractie pleit ervoor dat zo lang mogelijk wordt gezocht naar een oplossing binnen het gezin. Dit is echter niet altijd mogelijk. Vanaf dat ogenblik moet een rechtsstructuur aantreden waarbinnen en met behulp waarvan de belangen van kinderen en ouders zo goed mogelijk worden afgewogen. De Raad voor de Kinderbescherming komt hierbij dus formeel in het beeld.

Belangrijk is voor ons dan dat de raden en hun functionarissen voldoende invoelingsvermogen hebben in de diverse geestelijke en maatschappelijke stromingen in onze samenleving. Immers, bij de diverse beoordelingen zullen levensbeschouwelijke visies onmiskenbaar een rol spelen. Het is nu eenmaal zonneklaar dat er een grote divergentie op dit punt bestaat. Uitoefening en beoordeling van ouderlijk gezag en de onderlinge relaties worden door levensbeschouwing in hoge mate bepaald.

Van enkele kanten wordt als negatief beoordeeld dat de colleges van de raden door coöptatie worden samengesteld. Zijn er voldoende garanties, dat er nauwlettend op wordt toegezien dat de samenstelling niet alleen nauw aansluit bij de aanwezige hoofdstromingen in een betreffende regio of betreffend arrondissement, maar dat daarin ook voldoende plaats is voor opvattingen van minderheden, bij voorbeeld allochtonen en de zogenaamde kleine geestelijke richtingen? Kan de staatssecretaris zich hierover uiten?

Kenmerken van het voorgestane beleid zijn decentralisatie en toesnijding naar arrondissementen- of regionale problematieken en omstandigheden. Toch vinden wij dat de rechtsbescherming uniform moet zijn gegarandeerd, tot in de jurisprudentie en de werkwijze toe. In het laatste geval vooral wat de hoofdpunten betreft. Kan de staatssecretaris dat toezeggen en, zo ja, welke ruimte ziet zij dan nog voor eigen beleid en invulling per regio? Hoe kan trouwens op korte termijn een effectief, samenhangend hulpverleningsbeleid worden bevorderd?

Het centrale knelpunt is de samenwerking c.q. de onderlinge afstemming van de rechtstoepassing enerzijds en de hulpverlening anderzijds. Recht heeft betrekking op bevoegdheden, verplichtingen en procedures. Hulp heeft betrekking op gevoelens, attitudes en interacties. Beide componenten